

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Værker i tolv bind 9: Niels Klim

Citation: Holberg, Ludvig: "Værker i tolv bind 9: Niels Klim", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 9: Niels Klim*, udg. af F. J. BILLESKOV JANSEN ; Volmer Rosenkilde , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 325. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holberg09-shoot-idm139856960762432/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 9: Niels Klim

MORALSKÉ FÆBLER

ren raadde ham til at indeholde med saadant Klagemaal, sigende, at han intet leed derved, at Dyr og Fugle havde saadanne høye Tanker om hans Magt, og at han heller skulde søge at styrke dem udi saadan Over-Troe. Han sagde: Hvis nogen havde Aarsag at besværges sig derover, maatte det være Skovens Gud Pan, hvis Regiment derved blev indskrænket, efterdi de satte ham et saa mægtigt Væsen ved Siden, hvilken havde ligesom Deel udi det høyeste Regiment. Assidæmon fuldte Beverens Raad, og begreeb dette, at han kunde finde sin Regning derved, at Dyr og Fugle bleve udi deres forrige Overtroe.

Denne Fabel kand tiene til Lærdom for de Mennesker, som tilskrive Fanden for stor Magt, og gjøre ham fast til Guds Med-Regent: Saadan Lærdom nærmer sig til Manichæismum eller tvende Independentte ævige Væsener.

41. Fabel.

Om Nat-Uglen.

Nat-Uglen blev engang af nogle lastet, efterdi den idelig om Natten lod høre sin Stemme, og ombeden derudi at holde Maade: Dertil svarede den saaledes: Jeg finder selv ingen Lyst i at synge, men man maa gjøre noget for at fornøye andre.

Fabelen lærer, at enhver bilder sig ind at besidde de største Qvaliteter, og at Uglen sætter lige saa stor Priis paa sin Stemme, som Nattergalen.

42. Fabel.

Om Katten med sine Unger.

Katten satte engang sine Unger tilrette, efterdi de spøgede saa meget, den sagde: Der maa være Maade i alle Ting; Men I fører eder op, som nogle Narre. Ungerne svarede dertil: Vi have hørt, at vore kiære Forældre førte sig ligeledes op udi deres Ungdom. Katten sagde da: Det er vist

MORALSKE FABLER

nok: Men I see jo at vi have forandret vort Levnet, og at vi nu ere gandske ærbare og adstadige. Ungerne svarede: Vi ville blive ligesaa adstadige, naar vi komme til vore Forældres Alder.

Fabelen lærer, at de Forældre, som selv udi deres Ungdom have ført et u-ordentligt Levnet, ere lidet beføjede til at igiennemhejle Børn, som følge deres Fodspor.

43. Fabel.

Kalvene og Hiorten.

Nogle unge kaade Kalve, da en Hiort, som havde særdeele store Horn, gik dem forbi, dreve de Spot med ham, og raabte: Hanreder! Hiorten vendede sig om og sagde til den Kalv, som var ham nærmest: Du eftertænker ikke min Søn, at din egen Fader ogsaa er tegnet med Horn i Panden, og at du selv inden kort Tiid vil blive ligeledes tegnet: Endeligen, da de bleve ved at raabe, sagde Hiorten: Hvis mine Horn skal være Beviis paa Hanrederskab, saa maa I raabe efter min Hustrue, og bespotte hende, som eene er skyld derudi.

Fabelen viser, at intet er ubilligere end at drive Spot med en Mand, efterdi hans Hustrue er ham utro, derfor siger Poëten:

Si ma Femme a failli, qv'elle pleure bien fort,
Mais pourquoi moi pleurer, puisque je n'ai point tort.

Det er:

*Lad kun min Hustru selv sin Ubluehed begræde,
Jeg, som har ingen Skyld, hvi skal jeg Øyne væde?*

44. Fabel.

Skadens Grav-Skrift.

En Ord-riig Skade, som udi Snaksomhed intet Dyr eller Fugl gav efter, og som kunde holde ud med den vel-